

r af 27. Juni — overfor Skatteraadets Belutning om at blive ved den gamle Praksis, at den saaledes trufne Bestemmelse „maaa anses for stridende mod den af Ministeriet under 15. denne Maaned stadfæstede Skattevedtægt“.

Medens jeg altsaa maa tilstaa, at jeg paa dette Punkt ikke rigtig forstaaer den højtærede Ministers Udtalelser, kan jeg i øvrigt kun være tilfreds med den Maade, hvorpaa han stillede sig til de fleste af de Bemærkninger, jeg i Gaar tillod mig at fremføre, og jeg skal blot knytte nogle ganske enkelte Ord dertil.

Den Tanke, jeg i Gaar fremsatte om progressive Fradrag for Familier med Børn, fandt den højtærede Minister tiltalende, men han mente, at jeg maaske saa lidt for teoretisk paa Sagen, og at der vilde blive større praktiske Vanskeligheder, end jeg havde tænkt. Jeg tror nu, at den højtærede Minister vil indrømme mig, at jeg i de Bemærkninger, jeg fremførte i Gaar, ikke har været teoretisk, men at jeg har søgt at tage saa nøgternt og praktisk paa Forholdene som vel muligt, hvor fristende det end kunde være for mig at komme ind paa større Linier end dem, jeg fremdrog. Sagen vil neppe volde nævneværdigt Besvær. Børnetallet bliver jo allerede i Forvejen opgivet i sin Helhed til Brug ved Ansættelsen til Statsindkomstskatten, og den Ulejlighed, det vil volde at fastslaa Fradragene paa Grundlag af en progressiv Skala som den, jeg nævnte Eksempler paa i Gaar for at illustrere Princippet, tror jeg bliver overordentlig ringe. Hvis man f. Eks. ved, at for en Familie med 1 Barn skal der fradrages 50 Kr., med 2 Børn 110 Kr. og med 3 Børn 185 Kr. eller lignende, tror jeg, Besværet derved vil overfor det meget andet Besvær, Skatterne medfører, være som en Draabe i Havet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forhøjelse af Fradragprocenten til 75 eller 80 indrømmede den højtærede Minister, at det var ikke noget Principspørgsmaal, og jeg fik det Indtryk, at han mente, det var et af de Spørgsmaal, man kunde komme ud over. Jeg mener, at der her er nogen Grund til at tage Hensyn til Kommissionens Indstilling. Det er jo Kommissionen, som gaar dette lille Skridt videre og motiverer det med, at da man ikke mener, at kunne gaa med til at forhøje Grænsen for det frie Skøn, fordi man anser denne Udvej for ufremkommelig, er man som Kompensation endes om en Forhøjelse af Nedsættelsesprocenten til 80.

Der er saa Spørgsmaalet om de 2,500

Kr. som Grænse for mellemkommunal Beskatning af de Indtægter, der tilfalde Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber og deslige. Derom mente den højtærede Minister, at et saadant Tilfælde som det, jeg nævnte, hvor en enkelt Mand havde nogle større eller mindre Ben i forskellige Kommuner, vilde være en Undtagelse. Jeg tror nu, det vil forekomme meget hyppigt. Hvis man ser i Greens Haandbog over danske Aktieselskaber eller tager Kraks lille „Blaa Bog“, vil man finde mangfoldige Eksempler paa Kapitalister med en Række smaa og store, mere eller mindre indbringende Erhverv rundt omkring i Landet. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister havde misforstaaet mig noget, naar han fremstillede det, som om jeg havde ønsket, at disse Indtægter fra forskellige Kommuner, der samledes i en enkelt Mands Haand, skulde lægges sammen, og først naar de tilsammen gik op over 2,500 Kr., skulde den mellemkommunale Beskatning træde i Kraft. Jeg indrømmer, at hvis jeg havde sagt dette, vilde jeg have talt som Teoretiker imod Praksis. Min Mening er imidlertid helt at stryge denne Bestemmelse om de 2,500 Kr. som Minimumssum for mellemkommunal Beskatning i disse Tilfælde.

Der er saa de Tilfælde, jeg ogsaa havde fremdraget, for de Landkommuners Vedkommende, hvor Skatteprocenten er højere end Ligningsprocenten, og altsaa Overgangen til den nye Basis vil berøve Kommunen nogle af dens Fordele. Jeg henstillede, om man ikke kunde give en saadan Kommune frit Valg imellem, om den vilde anvende den ene eller den anden Procent som Grundlag, men selvfølgelig kunde der ogsaa tænkes andre Løsninger. Den højtærede Minister var noget betænkelig derved. Jeg tror, at det her var den højtærede Minister, der bevægede sig oppe i Teoriens Regioner, medens jeg holdt mig mere nede i Praksis. Hvis man ikke giver Kommunerne en saadan Indrømmelse, vil det praktiske Resultat blive, at der paalægges en saadan Kommune en Straf, fordi dens sociale Bygning er af denne særegne Beskaffenhed, og fordi den benytter sig af den Ret, Loven hjemler den, til at lade den enkelte Godsejer eller Storproprietær i Kommunen bære en passende Andel af Skattebeløbet; og en saadan økonomisk Straf for en Kommune synes jeg, man saa vidt muligt skulde søge at undgaa.

Saa er der endelig Spørgsmaalet om at indføre Formueskat til Kommunen. Jeg fremsatte Tanken om en saadan Beskatning ikke som den almindelige eller almene Basis for Kommunebeskatningen. Jeg tror,